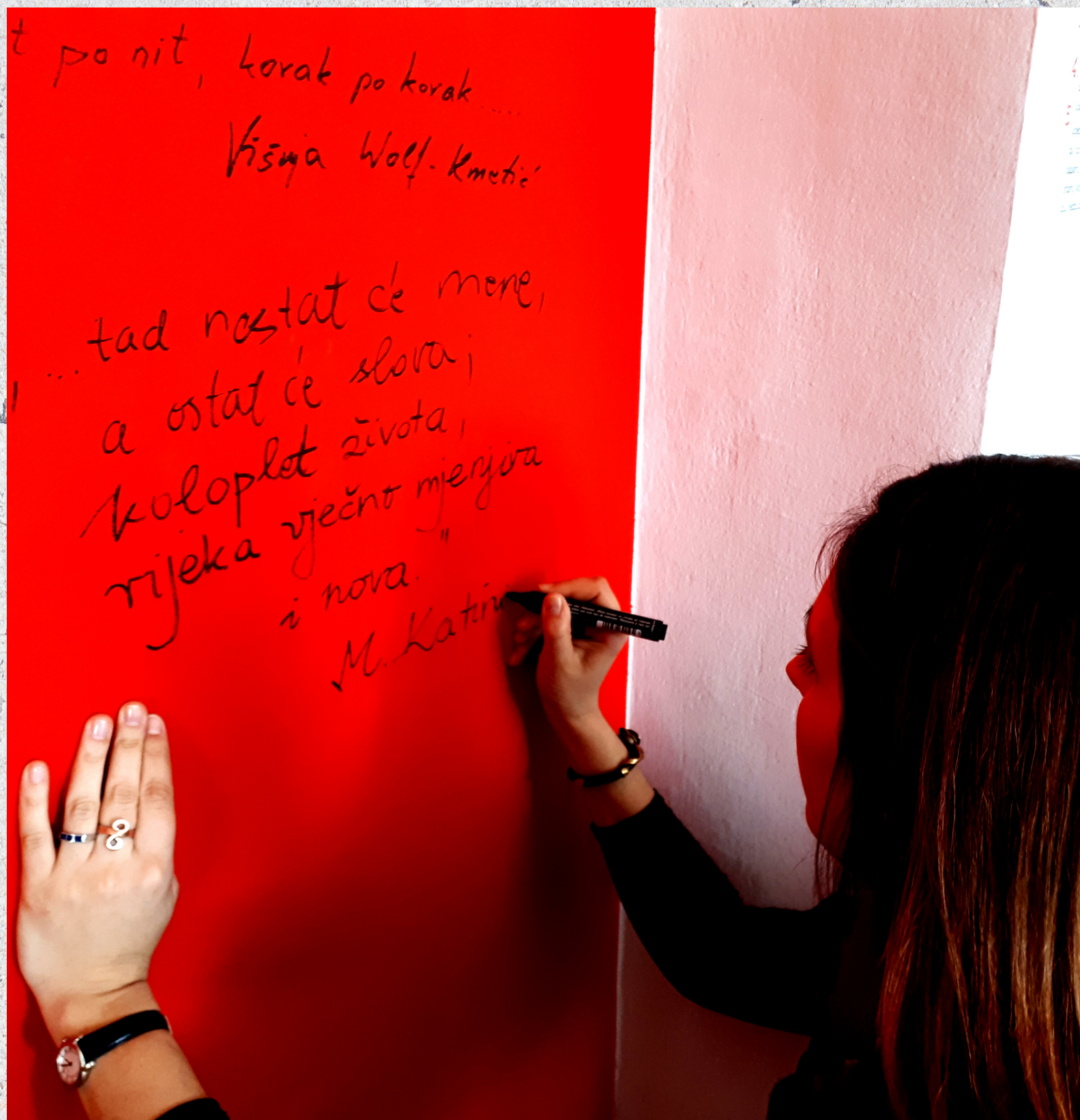

Poezija među nama

**Zagreb, XV. gimnazija,
u Noći knjige 2021.**

autori pjesama:

Davorin Trstenjak

Divna Lončar

Marina Katinić

Mirjam Zaninović

Sanja Černko Delerue

Tamara Kanjera

Tin Lemac

uredila:

Anica Tkalčević

Davorin Trstenjak

NEŠTO NEČEG

u bdijenju

u noćnoj igri

zahvatio sam nešto nečeg

poput blaga mjesečine

ali grublje

više nego mrtvo more

bliskije

malo uzpalucana daha

tri zrna soli

drhtavim obojenim prstima izmiješano

vezano zorom

i točkom na i

jutros

isporučeno tebi

Davorin Trstenjak

BRLJAM

za stolom

stolica

na stolu

nered

u stolu

u neredu

gumica

umjesto

da križam

umjesto

da odbacujem

umjesto

da ponovo

započnem

ili da ponovo

prestanem

brljam

Davorin Trstenjak

TANGO

zoplešimo tango

jer

kad gledajući u

ništa

klone duša

lakše je duhu

kada smrt

ima tvoje lice

Divna Lončar

Pjesma mojoj mladoj kćeri

Dakle, ima jedna, baš neozbiljna sudbina

Ponekad ju sretnem i baci mi pogled

Onako osobno, duboko, u moju sredinu

Priča se da se zna zavući u odlutale rođendanske

balone i s njima leti, leti i smije se kao luda

a svi koji promatraju sa zemlje

isto se smiju, baš prava

smijurija

Postoji priča da se zagri s grozdom jorgovana

jer taj miris prosto obožava i...

zaboravi na ostatak dana

Nevjerojatno, ali odbija skrivati lice

Ah, to preslatko ljupko lice, tko bi ga i skrivao?

Nekada se utrkuje s proljetnim leptirićima

Uvjeravajući ih u letu da ne žive samo dan

Zavezana za nebo ne otključava podrume

Obučena u boje

Ne brine o novcu

Ne hoda nogama

Zavlači se u džepove zaljubljenih i s njima

istražuje

Svemir

Čula sam da su je već vezivali za ograde, nemir,

krivnju i stid

Uzalud, nema ona vremena za te trice

Baš ju gledam

Privezanu za izmišljeni oblak

Neozbiljna, ali baš neozbiljna.....

Sudbina

Divna Lončar

Veseli proplanak

**Zašutjet ćeš u zelenu točkicu
Skupiti sva krila anđela i ptica
i zavući u šatore topline svoje malo srce**

**Slobodna otpustiti sve strahove svih strijela ovoga
svijeta**

**Sve odgođene kazne, sve krivnje
I pojaviti se u ponajljepšoj haljini
Proljepšana svojom slobodom**

**Ljubit ćeš razdražene vukove lutajućih pogleda
Što sline tvojim osvojenim proplancima
Nuditi ih cvijećem proljepšane ljepote**

**Brisati posušene suze posahnulih izvora
nekog davnog života**

**Mahati neispunjenim letovima
Radosno iščekujući prave**

**Sjedit ćeš na nekom veselom proplanku
milujući glave tužnim vukovima**

**Mirno i spokojno
kao da miluješ malu janjad....**

Divna Lončar

Vraćam se

**Sklonit ću se u vlastito krilo
Sakriti nosić u razbijena koljena
dok bubnja tuča u odškrinuta vrata
moje kuće**

**Vratit ću otkrhnuti dimnjak
I zamoliti rode lomljivih krila
da ponovno rađaju svoje bebe
u gnjezdima mojih krovova
Izlijepit ću crno nebo bijelim
zvijezdama**

Nebo će mirisati kao prve proljetnice

**Vratit ću rijeke u plava korita
I ležati na sretnim livadama**

**Uzdisati zelenim očima
Lutati veselim voćnjacima
oni će znati da sam njihova**

Mirna

Spokojna

Vraćena kući

Marina Katinić

OD-TEŽENJE

**U zrelo popodne
sve stvari gube na težini.**

Ulice se svijaju omekšane zrakom.

**U zaletu bicikla,
trup postaje struk lavande
sušen vjetrom
a ruke vitice
napuštaju čokot tijela.**

**Ja sam grozd oblaka
zaboden u oblu glinu sunca.**

**Jedino je zemlja teška,
teška
kao viseća smokva.**

**Samo misli
ostaju nešto
bez težine.**

**ŽELIM BITI OVDJE U ZORU,
probuditi zoru**

**kada Ti, rukama vlažnim od noćne rose,
od gline oblikuješ brda
i potom sjedaš za lončarsko kolo
kad se već malo razdani.**

**Želim biti ovdje i prije zore,
iznenaditi je prisutnošću.**

**Teško je ustajati još za mraka,
makar ne nosimo mlijeko u grad,
čovjek izvučen iz tople postelje
prognanik je kojem je hladno
i koji se boji još jednog ponavljanja dana
a svi su dani isti.**

**Svaki je dan ispit koji (se) sigurno
pada s mrakom.**

**Bože, kako je teško biti izvučen iz tople ovojnice noći
koja štiti barem od varava svjetla
u kojem se vidi nepometeno lišće na terasi
razbijeno staklo nadstrešnice
lijena mrlja na rukavu
i ništa drugo.**

**Bože, kako je ipak dobro ustati gol u predjutro
i u hladu svemraka zapaliti vatru
štednjaka, kad već nema ognjišta,**

**Bože, svi smo mi ognjišta davno ugašena
koja se prisilno pale u osvit dana
kao plastika u dalekim spalionicama.**

Probudit ću zoru jutarnju.

**Bit ću ovdje prije straha i zime,
u doba kad ti već zamećeš proljeće u grudima zemlje.**

Probudi se, dušo moja.

Probudi se, harfo i citaro.

**Iskušaj me još jednom
na ispitu dana.**

Marina Katinić

KONAČNO MOGU PODIJELITI OBLAKE

Krešimiru

Imala sam cijelo nebo za se.

**Skupljala bih grude oblaka u čašu
i zalila ih šerbetom.**

**Uvijek bih jela posve sama;
bijele ambrozije bilo je za sedam života.**

**I cijeli mi je svijet otvarao vrata:
tramvaji su poslušno rastvarali lica u smijeh
na pritisak prsta. Avenije su spremno pružale
poprsja
tom mravu od bicikla.**

**Piste rijeka i mostova imale su za me tajni kod
i ulaznice za uspon ispadale su iz stroja.**

**Sad konačno mogu podijeliti oblake;
skinuti ih s neba u dvije čaše.**

**Kao raspuklina zrna kave,
svijet se razdijelio:
njegov topli miris još nekoga razbuđuje.
Zemaljski je krug iscrtana zemlja;
pola meni, polovica tebi,
da je umočiš u šerbet
ispod plutajućih otoka bijelih oblaka
u čaši.
dajte nešto teksta u tijelo**

Mirjam Zaninović

Slutnja

**Kako su krhki i lomni bridovi
između stvarnosti i sna.
Sjetno snivamo snatreći
snježne snove
prkoseći stvarnosti.
Stvarnosno putujemo,
propinjemo se na putu
kroz lomove i padove.
Ovozemno lutamo
nošeni slutnjom našega cilja,
vođeni Njegovom blagom,
svetom rukom,
stremimo k vječnosti.**

Mirjam Zaninović

Smiraj

**Nema više svjetla svijeta
i leptir je sklopio svoja
šarena krila**

**nema ni vikinških podviga...
ni morskih ukopa vitezova
ni plamena u bakljama
i modrinama mora plove
barke**

**s usnulim vitezovima
i spokoja je njihov plov
u zemlju smiraja
i sna.**

Mirjam Zaninović

**Mogli bismo samo tako
Ugasiti lampu i otići, otići
U nepoznate svjetove koji
Nas zovu, mogli bismo samo
Tako otići sa neizvjesnošću
Očekivanja hoće li nas tamo
Dočekati svjetlo ili tama,
Tek tako sve napustiti i
Svima reci zbogom ne znajući
Što nas čeka u rasvijetljenim
Gradovima na gori, neki novi
Počeci ili možda pritajeni strah
Tko zna kakvo je tamo raslinje
Ima li ruža i tulipana? O kad bismo
Bar mogli krenuti bez straha u novo
I nepoznato baš za nas zamišljeno,
Ali nije lako napustiti sigurnost svoje
Čahure čekajući da se i mi i svijet iz
Gusjenice pretvorimo u leptira,
Ali tamo nas čekaju začarane šume
I pjev šumskih vila i krošnje pune
Nade... potrebno je samo krenuti...
I ne oklijevati, ne osvrutati se ni okrenuti
Sve s mirom prepustiti i prošlost zaboraviti
Dočekat će nas svjetlo na planinskim
Obroncima i morskim zaljevima i bit će
To svijet koji smo oduvijek tražili i kojem
Smo stremili... potrebno je samo odvažiti se
I krenuti.....**

Sanja Černko Delerue

Poći ću tamo gdje mijena me ne mori,
Gdje tišinom zbori nijeme stijene
sjena,

Gdje sedefno vrelo ponorom šumori,
I puž bijeli raste iz obline kamena.

Krošanja vrtlog u plavet nek me vine,
Nek Beskraj zov moj čuje sa vrhunca.

Dah nek ponesu orkanske visine,
Grudi rasplamsa blještavilo sunca.

Mirnoga neba biti plavet
Nad vrleti surom gdje tmasta tmina
gusne.

Treperava, čista, kristalna vedrina,
Utih oluji što poda mnom usne.

Sanja Černko Delerue

**U azurnoj noći sedef se toči
S prostranstava nebeskih
mora.**

**U pjenu se slijeva, nad
pučinom pjeva
Tajanstva podmorskih dvora.**

**Eter pulsira, svim strunama
svira**

Simfonija kozmičkog bila.

**Pradavnog sna odjekuje
glas:**

Ljubav te Vječna stvorila.

Sanja Černko Delerue

Dijalog

Zvijezde
su posvuda,
rasijano nebesko sjeme.

Proklijat će
pred svitanje u kapljama rose
na rubovima mojih latica.

Pit ću tekući kristal,
spiralno se rastvarajući
u plavetnilo.

Treperim ružo moja
Dah sam tvoj, miris i ljepota
dok širim se modrinom među pticama.

U nama cvrkut.

Tamara Kanjera

BEZ RIJEČI

**Pomiriti se
Znači pristati na život**

**Zaboraviti
Boju jezika
Kojim smo govorili**

**Izabrati
Ono što imam**

**Ugušiti čežnju
Za onim što je moralo potonuti
Razgrabljeno nemilosrdnim pticama stvarnosti**

**Pomiriti se
Znači preboljeti**

**Preživjeti moćnu borbu
Između sebe i sebe**

**I ne prestati
Voljeti te
Na mnoge od bezbroj doživljenih načina**

**Uprkos svim danima
U kojima te neće biti**

**Zahvaljujući svim noćima
U kojima ćeš nastanjivati moj san**

**Pomiriti se
Znači prihvatiti zbilju
Ne odričući se snova**

POSLIJE BOLA

**Sanjam te.
Ponekad.**

**Najčešće
otvorenih očiju.**

**Pronalazim
sjenu tvojih ramena
u uzbibanoj gomili.**

Preboljela sam te.

**Tvoj glas
obgrljuje me i zanosi
do zaborava.**

**Moj je smijeh raznesen suzama
i tu već odavno ne pomaže ništa.**

**Spašavam se hvatajući zrak,
duboko dišući,
držeći se čvrsto uzaludnih sjećanja.**

**Daleko si.
Nisi moj.**

**Ipak tu si.
Zauvijek.**

**Jer postojiš i ja postojim
u one dvije-tri kockice
nevidljivog tajnog prolaza između tebe i mene
presvučenog zelenim i plavim
koji iznalazim u drhtaju naših pogleda
i uzavrelom sudaranju naših misli.**

**Posrnem bezglasno vrisnuvši.
Ponekad.**

Onda prođe.

**Stresem prašinu sa srca.
Nastavim**

Preboljela sam te

Tamara Kanjara

OSAMLJENOST

**Osamljenost ima tvoje oči
i tvoje kameno lice.**

**Danju me guši,
noću se u njoj prepoznajem
umotana u očaj, čežnju i plač.**

**Sama sam jer tebe nema,
jer ničega nema kad tebe nema.**

**I ja dišem i hodam
i udaram slijepo o uglove kuća
i pamtim samo bol tvog odsustva.**

**Ne postojim, nema me više
(jer ne postojim u tvojim očima,
jer si pobjegao u zaborav).**

**I otad klečeći uzaludno
udišem prazninu
i čekam da me podigneš
i sastaviš.**

Tin Lemac

DANAS SAM KUPIO SOLJENKU

sasvim slučajno.

u redu za kruh i maslac.

ne mogu više iznositi na stol

posudu sa solju

kako bih zasolio

tri zrna graška.

to valjda samo još rade šamani.

od sutra ću na velikom stolu

držati soljenku.

baš tamo gdje stoji zdjela s

voćem.

oplakivati je bakarnim čajem.

u snu će mi nijemi frulaš viknuti

gdje su međašne osi

malog stihovnog

rebusa.

Tin Lemac

**ČEKAJ DA SE SJETIM
svog imena.**

**Jučer sam otišao vidaru
koji me liječio paprenim čajem.**

**Na stolu je stajalo
gumeno sunce
i dvije šalice.**

**U jednoj kovani novac,
u drugoj suho zrno kukuruza.**

**Rekao mi vidar da zamislim savanu,
a ja sam vidio samo tisuću iglenih
kugli.**

Zaspao sam.

Na stolu više nije bilo ništa.

**Tek malo masla
i smrskana penkala.**

Tin Lemac

UŠAO SAM U PUŽEVU KUĆICU

Nikog nije bilo.

**Dva lista salate
i šalica kave.**

**Okretao sam stranice knjige
i tražio glasnike.**

Obješene štipaljke za nebeske zavjese.

**Igrao sam se potapljanja brodova
sa samim sobom.**

Sveti su nabujci kolotali očima.

Oprez!

**Ni plač ne pomaže kad si u šumi
u kojoj vazda netko trči za jelenima.**

Meso mi je uvijek zapinjalo za zube.

riječ urednice, stihovima Tina Lemca:

**RADNI JE DAN,
a ja sjedim podno gomile knjiga.**

**Listam rukopise,
ukoričene časopise,
rečenice na tri ekrana.**

Do mene dopiru kaktusi svesilnih čežnji.

Maštam kako su se srele dvije amebe.

**Jedna drugu dugo ljubile i
poslije vukle**

vagon

sunčevih

lampi.

Po pustinji okržljale paprati.

**Kad su urasle u crveno nebo,
razbacale su krekerastu plavet.**

Dojam je poderana crta.

**San mi se gnijezdi
među stihovima.**